

Αναδημοσίευση από **Πολύφημος 2.0**

Σε αυτές τις εκλογές η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατεβαίνει συνεργαζόμενη με την Μετωπική Αριστερή Συμπόρευση σχηματίζοντας τον συνδυασμό ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ, ο οποίος μου αρέσει πολύ γιατί ακούγεται γλυκός και σκληρός ταυτόχρονα!

Επειδή όμως από τον τίτλο καταλαβαίνει κάποιος ότι σε αυτό το κείμενο θέλω να παραθέσω τους λόγους για τους οποίους επιθυμώ να δω την ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην επόμενη βουλή, εξηγώ γιατί μετά από 1000-και-βάλε κείμενα σε αυτό το μπλογκ, γράφω για πρώτη φορά καθαρά υπέρ ενός κόμματος.

Οι απαντήσεις του Αλέξη Τσίπρα στους χρήστες του Twitter πριν από μερικές μέρες ήταν ένα πολύ χρήσιμο εργαλείο για όποιον θέλει να δει πώς η στροφή της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ προς τον ρεαλισμό, δείχνει τον δρόμο για μια κάπως λιγότερη αριστερή και περισσότερο κεντρώα -έως φιλελεύθερη- πολιτική, μακριά από τα συνθήματα και τα αιτήματα του κόμματος πριν τις εκλογές του 2012.

Απαραίτητη προϋπόθεση για να εξηγηθεί όλο αυτό, είναι μια μικρή αναδρομή στην περίοδο 2009-2012. Τότε, ο ΣΥΡΙΖΑ του 4,5% ήταν πέμπτο κόμμα, με το ΚΚΕ στην τρίτη θέση και το ΛΑΟΣ στην τέταρτη. Κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης ΠΑΣΟΚ και ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ υπό τον Λουκά Παπαδήμο, ο ΣΥΡΙΖΑ χαρακτηρίστηκε από πολλούς ως η παράταξη που άσκησε τη δημιουργικότερη αντιπολίτευση.

Στην ουσία, ο μόνος πολιτικός αρχηγός που μέσα στη βουλή κόντραρε -αστικοδημοκρατικά- τις κυβερνήσεις που έβαλαν τη χώρα στο χειρότερο οικονομικο-κοινωνικό-πολιτικό πρόγραμμα της μεταπολεμικής της ιστορίας, ήταν ο Τσίπρας και οι λίγοι βουλευτές του.

Το ΚΚΕ, το οποίο είχε την ευκαιρία να γοητεύσει περισσότερο κόσμο, δεν άσκησε ποτέ του δημιουργική αντιπολίτευση. Για την ακρίβεια, το ΚΚΕ (δηλαδή οι βουλευτές του) έδειξαν τρομακτική απάθεια για τον κόσμο που υπέφερε στις τεράστιες συγκεντρώσεις της εποχής, με αποτέλεσμα να υποστεί λίγο αργότερα μια εξαιρετικά σημαντική πολιτική ήττα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, από την άλλη, εξαργύρωσε πολιτικά την αντίδραση του κόσμου στη βίαιη φτωχοποίηση των τριών μνημονιακών προγραμμάτων (δύο μνημόνια κι ένα μεσοπρόθεσμο) και βάφτισε τον εαυτό του ως έναν εκ των υποκινητών των κινημάτων στις πλατείες - ακόμη κι αν τα βρήκε έτοιμα. Κι η αλήθεια είναι ότι πολλά φιλόδοξα στελέχη του εκμεταλλεύτηκαν την κατάσταση για να στήσουν νέες πολιτικές καριέρες με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που κάνουν τώρα οι άνθρωποι του Podemos στην Ισπανία.

Παρόλα αυτά, ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν για τρία χρόνια η μοναδική «αριστερή φωνή» εντός του κοινοβουλίου, καθώς έξω από αυτό η αδυναμία δημιουργίας ενός γνήσιου εργατικού κινήματος (ή έστω η αξιοπρεπής παρουσία του στο δρόμο) ήταν παραπάνω από εμφανής.

Τώρα, ερχόμαστε στις νέες θέσεις του κόμματος που στις 25 Γενάρη θα κερδίσει στις εκλογές και θα κληθεί να σχηματίσει νέα κυβέρνηση εντός μιας βουλής η οποία αναμένεται να μείνει ορφανή από αριστερή αντιπολίτευση.

Ο ΣΥΡΙΖΑ φεύγει από την άποψη «δεν δεχόμαστε τίποτα πάση θυσία», και σέρνεται σε μια εναλλαγή θέσεων οι οποίες καταδεικνύουν τη δειλία -ή την αμηχανία- πολλών στελεχών του μπροστά στη νέα αυτή πολιτική στροφή - με αποκορύφωμα τις πρόσφατες κομματικές επιλογές για τα ψηφοδέλτια του σε όλη την Ελλάδα.

Μέσα σε όλα αυτά, έρχονται και τα ερωτήματα που δημοσιογράφοι και μέσα ενημέρωσης βομβαρδίζουν τους υποψηφίους του ΣΥΡΙΖΑ για το πού θα βρουν τα λεφτά, πώς λειτουργεί ο ΕΛΑ, τι θα απαντήσουν στην Μέρκελ, κλπ, τα οποία εκτός από ηλίθια είναι και αποπροσανατολιστικά.

Κι αυτό είναι πολύ κρίμα, γιατί άλλες είναι οι ερωτήσεις που θα δώσουν το ιδεολογικό στίγμα της επόμενης αριστερής κυβέρνησης. Ιδού ένα μικρό τους δείγμα:

Πώς θα αποκατασταθούν οι απλήρωτοι εργαζόμενοι; Υπό ποιες προϋποθέσεις θα παύσει η εργασιακή εκμετάλλευση που έφεραν οι ατομικές συμβάσεις εργασίας και η εργασιακή ελαστικότητα του ιδιωτικού τομέα, χωρίς άμεσο κρατικό παρεμβατισμό; Για πόσο ακόμη θα σέρνονται στα δικαστήρια όσοι διεκδικούν δεδουλευμένα ή έπεσαν θύματα εκδικητικών απολύσεων; Τι σημαίνει «δεν μπορεί να υπάρξει δημόσιος αερομεταφορέας» που θα σπάσει το ιδιωτικό μονοπώλιο; Γιατί δεν κατατίθεται θεσμική πρόταση για την αυτοδιαχείριση χρεοκοπημένων επιχειρήσεων; Γιατί δεν θα μπει το δικαστικό σύστημα στο μικροσκόπιο των ερευνών για διαφθορά και διαπλοκή; Πώς απαντά μια αριστερή παράταξη στο ζήτημα της αναφοράς των ελεγκτικών αρχών απευθείας στον πρωθυπουργό; Τι θα γίνει με τις

δικογραφίες βουλευτών που βρίσκονται στα συρτάρια των προέδρων της βουλής εδώ και χρόνια; Τι σημαίνει «εξορθολογισμός των σχέσεων εκκλησίας-κράτους»; Πώς δέχεται μια αριστερή κυβέρνηση να μην δώσει πλήρη δικαιώματα στα ομόφυλα ζευγάρια; Πώς θα διαμορφωθούν οι νέοι κώδικες δεοντολογίας στην ενημέρωση; Θα στηριχτεί η δημιουργία ενιαίων συνδικάτων βάσης τα οποία θα αντικαταστήσουν τις κομματικές μήτρες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ; Γιατί δεν θα καταργηθούν οι παραστρατιωτικές αστυνομικές δυνάμεις; Πόσο ακόμη θα ανέχεται μια χρεοκοπημένη χώρα η οποία πληρώνει τα εξοπλιστικά προγράμματα που της επιβάλλει το NATO, όταν μάλιστα οι έμποροι όπλων είναι τα ίδια τα κράτη-δανειστές που της υπαγορεύουν πού θα κατευθύνουν τα χρήματα;

Τα ερωτήματα προς τον ΣΥΡΙΖΑ είναι πάρα πολλά. Οι απαντήσεις που έχουν δοθεί σε όλα αυτά είναι ελάχιστες. Κι αυτό γιατί η κυρίαρχη αφήγηση αναλώνεται σε μακροοικονομικές θεωρίες και ανεδαφικές αιτιολογήσεις του τρόπου με τον οποίο λειτουργούν οι αγορές και ο καπιταλισμός. Λες και δεν το ξέραμε.

Για τις κρίσιμες απαντήσεις που αφορούν όλους μας, οφείλει να πιέσει μια αριστερή αντιπολίτευση η οποία θα ασκεί δημιουργική και όχι σεχταριστική πολιτική.

Και για να το πούμε διαφορετικά: κάποιος πρέπει να καλύψει το αντιπολιτευτικό κενό που έχει ήδη αφήσει ο ΣΥΡΙΖΑ από το 2012.

Η επόμενη βουλή αναμένεται να έχει μια αποκλειστικά δεξιά αντιπολίτευση η οποία θα απαρτίζεται από τα κόμματα των καναλιών, των μιζών και της διαπλοκής με την επιχειρηματική, οικονομική και κοινή ποινική μαφία – οι πρόσφατες αποκαλύψεις για τη σχέση Τσοχατζόπουλου με μπράβους, εκβιαστές και φερόμενους ως τρομοκράτες απέδειξε το αυτονόητο.

Επιπλέον, η επόμενη βουλή θα έχει ξανά και τους ναζί.

Η αδυναμία του ΚΚΕ να παίξει το διαμεσολαβητικό ρόλο μεταξύ κινημάτων-κοινωνίας-πολιτείας (πάντα αστικοδημοκρατικά, για να μην παρεξηγούμαστε) απαιτεί την ενεργή παρουσία μιας αριστερής πολιτικής δύναμης η οποία θα θέτει τα κατάλληλα ερωτήματα στη σωστή ιδεολογική τους βάση.

Αυτόν τον ρόλο μπορεί να παίξει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Κι αν κάποιος διαβάσει τα γραπτά των υποψηφίων της –δεν λέω ονόματα για να μη φανεί ότι μεροληπτώ– μπορεί να βρει πολλές ομοιότητες με την επιχειρηματολογία του ΣΥΡΙΖΑ του 4,5%.

Η στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ σε δοκιμασμένα και φθαρμένα πολιτικά πρόσωπα αλλά και προσωπικότητες της λαϊκής και πατριωτικής δεξιάς, που από τη μία θέλουν να επιβάλλουν ένα κράμα ελευθεριακού κομμουνισμού κι από την άλλη ψάχνουν να βρουν «λαθρομετανάστες που μας παίρνουν τις δουλειές» και «Τούρκους πράκτορες στη Θράκη», δεν ταιριάζει καθόλου με το σύνθημα «πρώτη φορά αριστερά».

Φυσικά και η παρούσα κυβέρνηση -που αυτή τη στιγμή φαίνεται πως χάνει οριστικά την εκλογική μάχη- πρέπει να πέσει θεματικά και με πάταγο. Ίσως αυτό προκαλέσει και τις απαραίτητες ζυμώσεις εντός των τάξεών της, οι οποίες θα ευνοήσουν την ίδια και τη θέση της στο μέλλον. Όμως ο επόμενος που θα αναλάβει την διακυβέρνηση οφείλει να λογοδοτεί για τα πραγματικά κι όχι τα δογματικά προβλήματα, ούτε για την ατζέντα που θα της επιβάλλει μια αντιπολίτευση που θα έχει ολόκληρο τον προπαγανδιστικό μηχανισμό με το μέρος της.

Γι' αυτό και η θέση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι στην επόμενη βουλή. Για να κριθεί από το έργο της και τον δημιουργικό έλεγχο που θα ασκήσει. Για να κάνει, έστω, κάποιους συντρόφους μέσα στο κοινοβούλιο να θυμηθούν ότι η αριστερά δεν εκδικείται κανέναν, αλλά ούτε συναλλάσσεται με τους δολοφόνους μιας ολόκληρης κοινωνίας.

(Είναι δύσκολο έως αδύνατο να μπει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στη βουλή. Αυτό σημαίνει ότι -πρακτικά- η μοναδική αριστερή αντιπολίτευση, από τις 26 Γενάρη και μετά, θα είναι ο Λαφαζάνης. Δηλαδή φέξε μου και γλίστρησε.)

polyfimoss.wordpress.com